

Arrest

nr. 74 384 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, dient op 25 juli 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hij actualiseert zijn aanvraag op verschillende tijdstippen daaropvolgend.

Op 27 juli 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 juli 2009 ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 25.07.2009 en de aanvullingen d.d. 05.11.2009, 20.11.2009, 23.11.2009, 04.12.2009, 19.01.2010 26.07.2010 en 28.02.2011 ingediend door:

S., S. (...) (R.R.: 680051804051)

Nationaliteit: India

Geboren op 18.05.1980

Adres: (...)

Bij Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend als:

S., S. (...), geboren op 30.06.1980 met nationaliteit India

D., S. (...), geboren op 30.08.1980 met nationaliteit India

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij BVBA Wijoruma dd. 22.10.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Geen van de voorgelegde stukken, waaronder enkele getuigenverklaringen en een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.05.2004, bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sedert 31 maart 2007. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Allereerst kunnen de verschillende getuigenverklaringen, waarin wordt gesteld dat zij betrokkene vanaf juni 2004 kennen, niet weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Daar zij ongedateerd zijn, geven zij immers geen uitsluitsel over de exacte duur van betrokkenes' ononderbroken verblijf in België. Het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.05.2004 toont verder enkel eventueel aan dat betrokkene reeds voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijst geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Het feit dat betrokkene zich ten eerste heeft gewijd aan zijn integratie, een serieuze kennis van de Nederlandse taal zou hebben, werkbereid is, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert tenslotte dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten omwille van problemen doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn vrijheid en leven volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S.

van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren.”

De voormelde beslissing wordt op 23 augustus 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid wordt aan S. S. (...) geboren te, op 18.05.1980 van Indische nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 23/9/11 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel, uitsluitend gericht tegen de eerste bestreden beslissing, betoogt verzoeker dat *“de bestreden beslissing strijdig is met de door de overheid zelf gedefinieerde criteria, de beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de motiveringsplicht in bestuurshandelingen.”*

Verzoeker zet het volgende uiteen:

“dat verzoeker bij de burgemeester van Sint-Truiden een aanvraag tot regularisatie had ingediend op basis van de criteria gedefinieerd door de instructie van 19 juli 2009; dat verzoeker wel degelijk heeft voldaan aan de voorwaarden van deze instructie; dat verzoeker een voldoende lang verblijf in België heeft bewezen; dat de verschillende voorgelegde getuigenverklaringen als geloofwaardig en bewijskrachtig moeten worden beschouwd en zeker als begin van bewijs gelden; dat het ongedateerd karakter van deze verklaringen zonder belang is voor wat betreft de bewijskracht van de inhoud ervan; dat de overheid geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de geloofwaardigheid van deze verklaringen; dat verzoeker zich het recht voorbehoudt om in de loop van de debatten nog bijkomende bewijsstukken over te leggen.”

2.2.1 Verweerder voert een exceptie van onontvankelijkheid aan omdat het verzoekschrift niet voldoet aan de vierde voorwaarde van artikel 39/69 § 1 van de vreemdelingenwet. Verweerder is de mening toegedaan dat het middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als onontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

2.2.2 Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Waar verzoeker zich beroept op de schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat deze beginselen worden geschonden. Derhalve kan met betrekking tot deze middelonderdelen de door de verwerende partij opgeworpen exceptie gevolgd worden en zijn deze middelonderdelen onontvankelijk.

Evenwel merkt de Raad verder op dat uit de uiteenzetting van verzoeker in zijn verzoekschrift blijkt dat hij het in essentie niet eens is met de bestreden beslissing, alwaar hij aldus de opgeworpen schending van de motiveringsplicht ondersteunt met een feitelijke appreciatie van de door hem in het kader van zijn aanvraag bijgebrachte stukken. In deze kan de exceptie derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.1 Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift – zoals onder punt 2.1 weergegeven – blijkt dat het ganse betoog van de verzoekende partij tot doel een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder het criterium 2.8B, te verkrijgen. De argumentatie beperkt zich evenwel tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

2.3.2 Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat *in casu* het (ganse) betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS